

V

(Bekendmakingen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Beschikking van het Hof (Zevende kamer) van 2 juni 2021 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado Contencioso Administrativo nº 24 de Madrid — Spanje) — Sindicato Único de Sanidad e Higiene (SUSH) de la Comunidad de Madrid, Sindicato de Sanidad de Madrid de la Confederación General del Trabajo (CGT) / Consejería de Sanidad de la Comunidad de Madrid

(Zaak C-103/19) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing – Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Raamovereenkomst EVV, Unice en CEEP inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd – Clausule 5, punt 1 – Opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd in de openbare gezondheidszorg – Begrip “objectieve redenen” – Begrip “gelijkwaardige wettelijke maatregelen ter voorkoming van misbruik” – Vervanging van de hoedanigheid van statutair personeel op oproepbasis door de hoedanigheid van statutair personeel ad interim – Permanente behoefte aan tijdelijk statutair personeel)

(2021/C 357/02)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Juzgado Contencioso Administrativo nº 24 de Madrid

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Sindicato Único de Sanidad e Higiene (SUSH) de la Comunidad de Madrid, Sindicato de Sanidad de Madrid de la Confederación General del Trabajo (CGT)

Verwerende partij: Consejería de Sanidad de la Comunidad de Madrid

Dictum

- 1) Clausule 5 van de op 18 maart 1999 gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, die is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 betreffende de door het EVV, de Unice en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, moet aldus worden uitgelegd dat het aan de nationale rechter staat om overeenkomstig alle toepasselijke regels van nationaal recht te beoordelen of nationale maatregelen die voorzien in een herindeling van een categorie van tijdelijke functionarissen waarbij de hoedanigheid van statutair personeel op oproepbasis wordt vervangen door de hoedanigheid van statutair personeel ad interim, en de eventuele vaste aanstelling van deze functionarissen na afloop van selectieprocedures die erop zijn gericht de door hen tijdelijk bezette posten definitief in te vullen, geschikte maatregelen vormen om misbruik als gevolg van het gebruik van opeenvolgende arbeidsovereenkomsten of arbeidsverhoudingen voor bepaalde tijd te voorkomen en, in voorkomend geval, te bestraffen, dan wel “gelijkwaardige wettelijke maatregelen” zijn in de zin van deze bepaling. Wanneer dit niet het geval mocht zijn, staat het aan deze rechter om te beoordelen of er in de toepasselijke nationale regeling andere geschikte maatregelen bestaan om deze misbruiken te voorkomen en te bestraffen.

- 2) Clausule 5 van de op 18 maart 1999 gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, die als bijlage bij richtlijn 1999/70 is opgenomen, moet aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een nationale regeling waarbij de mogelijkheid om de hoedanigheid van statutair personeelslid op oproepbasis te vervangen door de hoedanigheid van statutair personeelslid ad interim enkel voorbehouden is aan de functionarissen die de hoedanigheid van statutair personeel op oproepbasis hebben, indien deze vervanging een geschikte maatregel is om misbruik als gevolg van het gebruik van opeenvolgende arbeidsovereenkomsten of arbeidsverhoudingen voor bepaalde tijd te voorkomen en, in voorkomend geval, te bestraffen dan wel een gelijkwaardige wettelijke maatregel in de zin van deze bepaling is, wanneer er andere doeltreffende maatregelen in de nationale rechtsorde bestaan ter voorkoming en bestraffing van dergelijk misbruik ten aanzien van werknemers met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd die niet behoren tot de categorie van statutair personeel op oproepbasis, hetgeen ter beoordeling van de nationale rechter staat.

(¹) PB C 319 van 23.9.2019.

Beschikking van het Hof (Zevende kamer) van 1 juni 2021 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de Primera Instancia n^o7 de Orense — Spanje) — UP/ Banco Santander SA, voorheen Banco Pastor SAU

(Zaak C-268/19) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Consumentenbescherming – Richtlijn 93/13/EEG – Hypothecaire leningsovereenkomst – Oneerlijke bedingen – Beding dat de variabiliteit van het rentetarief beperkt (“bodembretebeding”) – Schuldvernieuwingsovereenkomst – Geen bindend karakter)

(2021/C 357/03)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Juzgado de Primera Instancia n^o7 de Orense

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: UP

Verwerende partij: Banco Santander SA, voorheen Banco Pastor SAU

Dictum

- 1) Artikel 6, lid 1, van richtlijn 93/12/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten moet aldus worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat een beding van een overeenkomst gesloten tussen een verkoper en een consument, waarvan het oneerlijke karakter in rechte kan worden vastgesteld, het voorwerp kan uitmaken van een schuldvernieuwingsovereenkomst tussen die verkoper en die consument, op voorwaarde dat de consument zich bij het sluiten van die schuldvernieuwingsovereenkomst bewust was van het niet-bindend karakter van dat beding en van de gevolgen die daaruit voortvloeien, zodat zijn toetreding tot die schuldvernieuwingsovereenkomst gebaseerd is op vrije en weloverwogen instemming, hetgeen aan de verwijzende rechter staat om na te gaan.
- 2) Artikel 3, lid 1, en artikel 4, lid 2, van richtlijn 93/13 moeten aldus worden uitgelegd dat de krachtens die bepalingen door de verkoper na te leven transparantievereiste inhoudt dat die verkoper bij het sluiten van een schuldvernieuwingsovereenkomst tussen hem en een consument, waarvan de bedingen niet individueel zijn onderhandeld en die een potentieel oneerlijk beding van een eerdere overeenkomst tussen dezelfde partijen beoogt te wijzigen, de consument de relevante informatie verstrekt die hem de mogelijkheid bieden om de voor hem daaruit voortvloeiende rechtsgevolgen te begrijpen, en in het bijzonder het feit dat het oorspronkelijke beding mogelijk oneerlijk had kunnen zijn, hetgeen aan de verwijzende rechter staat om na te gaan.

(¹) PB C 238 van 15.7.2019.